

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.225/2015/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. május 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év június hó 5. napján kelt 16.B.224/2015/10. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét testi sértés büntette kísérletének [1978. évi IV. tv. 170.§ (1) és (2) bekezdés] minősíti.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) évre enyhíti, melynek végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti.

A próbaidő tartama alatt a vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év június hó 5. napján kihirdetett 16.B.224/2015/10. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], amiért őt - mint visszaesőt - két év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és két év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetéséből legkorábban annak háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról akként, hogy azok egy részének lefoglalását megszüntette, és az iratoknál rendelte kezelni a továbbiakban, míg a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt kést elkobozta. Kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést a kiszabott szabadságvesztés enyhítése végett, az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.740/2015. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta és kifejtette, hogy álláspontja szerint sem a vádlott felmentésének, sem büntetése enyhítésének nem lehet helye. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a megalapozott tényállás alapján helyesen döntött a vádlott büntetőjogi felelősségének kérdésében, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Helyesen döntött akkor is - a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint - amikor a 2012. év C. tv. szabályait alkalmazta. A cselekmény jogi

minősítése körében is helyesen foglalt állást és kellő mértékben megindokolta, hogy miért látta megállapíthatónak az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét. Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője a büntetés enyhítését célzó fellebbezését változatlanul fenntartotta. Perbeszédében kifejtette, hogy bár az elsőfokú bíróság a büntetést a törvényi minimumban állapította meg, az mégsem tetтарыныос és megfelelően egyéniesített, mert nem értékelte valóságos súlyának megfelelően az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló nyomatékос enyhítő körülményeket. E körben kiemelte, hogy tény ugyan, hogy a vádlott korábban már többször volt büntetve, azonban erőszakos бűнсeлeкмéныт soha nem követett el. Hosszú évek óta ugyanazon a munkahelyen dolgozik, kiskorú gyermeke tartásához rendszeresen hozzájárul. Kihangsúlyozta, hogy a бűнсeлeкмéныт elkövetése óta négy év telt el, és a vádlottal szemben más büntetőeljárás nincs folyamatban. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését szorgalmazta.

A vádlott felszólalásában az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a személyi körülményeiben bekövetkezett változásokat mondta el, az utolsó szó jogán pedig nem kívánt felszólalni.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének legnagyobb részt eleget tett. Döntően megalapozott tényállást állapított meg, a büntetőügyben keletkezett releváns bizonyítékokat feltárta és teljes körűen megvizsgálta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, így az ítéletében rögzített történeti tényállás alapvetően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért az irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság ítélete azonban a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján, valamint a másodfokú bíróság nyilvános ülésén a vádlott személyi körülményei vonatkozásában az alábbiakkal egészítendőк ki a Be. 352. § (2) bekezdés a) pontja alapján:

A vádlott most is a Kft-nél dolgozik, jelenleg mint betanított víz- és csőszerelő, mely tevékenységből havonta bruttó 160.000 forint jövedelme származik. Korábbi kapcsolatából származó gyermeke után havonta 15.000 forint tartásdíjat fizet. A vádlottnál egy orvosi vizsgálat során szívritmus zavart állapítottak meg, jelenleg a Gotsegen György Országos Kardiológiai Intézetben áll részletes kivizsgálás alatt, melynek részeként a 2016. év június hónapjában echokardiografiás vizsgálaton fog részt venni (a Fővárosi Ítéltábla másodfokú nyilvános ülésén elhangzottak alapján).

A másodfokú bíróság a történeti tényállást - az elsőfokú ítélet 3. oldalának 6. bekezdésében - azzal egészíti ki, hogy a sértett a бűнсeлeкмéныт elkövetésekor téli öltözetet, pulóvert és nyitott kabátot viselt (sértetti tanúkihallgatási jegyzőkönyv - nyomozati iratok 241. oldal 7. bekezdés).

Ugyanitt a 6. bekezdés végét azzal egészíti ki, hogy a vádlott egy kaszáló mozdulattal okozta a sérülést a sértettnek (térfigyelő kamerák felvétele).

Mellőzi a tényállásból az elsőfokú ítélet 3. oldalának utolsó bekezdésében azt a megállapítást, hogy a sértett „szúrt, vagy metszett” sérülést szenvedett. Ehelyett azt rögzíti, hogy a sérülés jellegét pontosan nem lehetett megállapítani. A sérülés mélysége centiméterekben mérve elhanyagolható volt.

A nyomozati iratok 203. oldalán lévő 7173/2013/A. sorszámú kiegészítő orvos szakértői vélemény szerint ugyanis az orvosi iratokból csupán az volt rögzíthető, hogy a sértett ezen sérülése nyolc napon belüli volt, annak leírt hosszából így nem lehetett következtetni a mélységére.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált. A vádlott személyi körülményeiben bekövetkezett változásokkal történő kiegészítésnek elsősorban a büntetés kiszabása körében volt jelentősége, míg a sértetti ruházatnak és a testi sértés keletkezési mechanizmusának a pontos történeti tényállás és ezzel elválaszthatatlan ok-okozati összefüggésben a bűncselekmény helyes jogi minősítése szempontjából volt jelentős relevanciája.

Az elsőfokú bíróság egyebekben az ítéletében a döntésével kapcsolatos indokolási kötelezettségének teljes mértékben és kellő terjedelemben eleget tett, részletesen bemutatta és mérlegelési körébe vonta a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Ennek során nem vétett a logika szabályai ellen, a tényből tényre levont következtetések teljes körű zárt logikai láncot alkottak. A vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomását a sértett és más tanúk vallomásai alátámasztották csakúgy, mint a térfigyelő kamerák felvételei és nem utolsósorban az orvosi látletet, valamint a nyomozati szakban készült, majd többször kiegészített orvos-szakértői vélemény.

A fenti kiegészítésekkel pontosított történeti tényállás alapján az elsőfokú bíróság megalapozott és okszerű következtetést vont le a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, és azon keresztül a bűnösséget megalapozó szándékára is.

A pontosított tényállás alapján a vádlott cselekményének jogi minősítése változtatást igényelt, mert a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vádlott az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének büntettét valósította meg.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette olyan szándékos bűncselekmény, amelyre az eredmény tekintetében akár a szándékosság, akár pedig a gondatlanság is kiterjedhet. Tehát nem klasszikusan praeterintencionalis, azaz szándékon túli eredményű és kizárólag vegyes bűnösséggel megvalósítható bűncselekményről van szó. E deliktum vonatkozásában az alapesetre, azaz a testi sértésre minden esetben az elkövető szándékának kell kiterjedni, míg az eredmény tekintetében a bűnösség mind gondatlanság, mind pedig szándékosság formájában fennállhat. Ugyanakkor az életveszélyt okozó testi sértés büntette vagy annak kísérlete nem állapítható meg, ha a bűnfelelősséget megalapozó valamelyik bűnösségi forma nem terjed ki az eredményre, mint minősítő körülményre.

Jelen esetben a rendelkezésre álló bizonyítékok nem voltak meggyőzőek a másodfokú bíróság számára abban a vonatkozásban, hogy a vádlottnak az elkövetéskori aktuális tudattartalma akár szándékosság, akár pedig csak gondatlanság formájában kiterjedt az életveszély előidézésének lehetőségére. A már hivatkozott orvosszakértői vélemény és annak többszöri kiegészítése sem vezetett eredményre abból a szempontból, hogy a sértett sérülése pontosan milyen mechanizmussal keletkezett, azaz büntetőjogi bizonyossággal nem lehetett megállapítani, hogy szúrt, vágott vagy esetleg metszett sérülés eredményeként keletkezett a sértett sérülése. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy az irányadó történeti tényállás szerint a vádlott egyszeri, meg nem ismételt mozdulattal cselekedett, amelynek eredményeként nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett a sértett. Az ügy megítélése szempontjából a jogi relevanciával bíró tényekhez tartozik az is, hogy a bűncselekmény elkövetésére téli időszakban, hideg időjárási körülmények között került sor és

egyértelmű adatok merültek fel arra vonatkozóan, hogy a sértett a sérülés elszenvedésekor többretegű, viszonylag vastag ruházatot viselt, amely nagymértékben befolyásolhatták volna a keletkezett sérülésének súlyosságát, pontosabban kevésbé súlyos jellegét. A biztonsági kamera felvételéből ugyanakkor megállapítható, hogy a cselekmény helyszínén, az aluljáróban a sértett kabátja nyitott volt, így a téli ruházat nem tompíthatta le a szúrás erejét, így nem ezért keletkezett csupán nyolc napon belüli sérülése. Önmagában a szúrás ereje így nem érte el a közepes erőbehatást, ahogyan ezt az igazságügy orvosszakértő megállapította a korábban jelzett véleményében.

Mindezek alapján nem lehetett büntetőjogi bizonyossággal azt a következtetést levonni, hogy a vádlott szándéka - vagy akár gondatlansága - kiterjedt volna a súlyosabb következmény létrejöttének reális lehetőségére.

A Be. 4. § (2) bekezdése értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Jelen ügyben nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a lehetséges eredmény tekintetében a vádlottat legalább gondatlanság terhelte volna.

Fentiekkel ellentétben azonban a testi sértésre irányuló szándéka kétséget kizáróan megállapítható volt, és a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként arra lehetett következtetést vonni, hogy a felsőtestet késsel támadó magatartás alkalmas volt a ténylegesnél bekövetkezett súlyosabb - nyolc napon túl gyógyuló - sérülés előidézésére.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét súlyos testi sértés büntette kísérletének minősítette.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a vádlottra a bűncselekmény elkövetésének időpontjában hatályban volt, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések kedvezőbbek-e. Ennek során megállapította, hogy a 2012. évi C. törvény - új Btk. - rendelkezései nem eredményeznek kedvezőbb elbírálást a vádlott részére, ezért a Fővárosi Ítéltábla visszatért a Btk. 2. §-ának felhívásával a bűncselekmény elkövetésekor érvényes törvényre, és ennek alapján a vádlott cselekményét az 1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérleteként értékelte figyelemmel a fenti törvényhely 16. §-ában írtakra.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket. E körben azonban az enyhítő körülmények kiegészítésre szorulnak, elsősorban az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a vádlott személyi körülményeiben bekövetkezett változásokra tekintettel. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott az eltelt időszakban ténylegesen szakított korábbi életmódjával, hosszabb ideje nem került összetűzésbe a törvénnyel. Magánélete rendeződött, élettársi kapcsolatban él, családalapítást tervez. Állandó munkahelye és rendszeres jövedelme van. Szintén enyhítő körülményként értékelte a bíróság a vádlott egészségi állapotában bekövetkezett változást is.

Mindezekre figyelemmel - és nem utolsó sorban természetesen a másodfokú bíróság által megállapított enyhébb minősítés alá eső bűncselekményre is - a Fővárosi Ítéltábla a vádlott szabadságvesztés büntetését egy évre enyhítette, amelynek végrehajtását az 1978. évi IV. tv. 89. § (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával három év próbaidőre felfüggesztette.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott visszaeső, ezért az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlott a próbaidő tartama alatt - a törvény kötelező rendelkezése értelmében - pártfogó felügyelet alatt áll. E rendelkezés alkalmazásának jogszabályi háttérét az 1978. évi IV. tv. 82. § (2) bekezdése teremti meg.

A szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével egyidejűleg a másodfokú bíróság mellőzte a vádlottal szemben alkalmazott közügyektől eltiltást.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Budapest, 2016. május 31. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 16.B.224/2015/10. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 4.Bf.225/2015/8. számú ítéletében foglalt változtatásokkal a vádlottal szemben 2016. év május hó 31. napján jogerőre emelkedett és - a szabadságvesztés kivételével - végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. május 31. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző